

Ruh Fırtınası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Kasım 2016

Hükümlerin mücbir sebeplerle bir varsayımdan öte anlamsızlığı her ne kadar konuşlu olsak da anlamın engin muhteviyatını bitimsiz perdelerle rolün gereği yapıyor yine adsız bir mecrada peşi sıra koştığımız bir gölgeyi fazlasıyla kayıt altına alıp önemsedığımızde.

Önemsizliğin önem teşkil etmesindense önem denen varsayıma atıfta bulunmak ya da neye göre şekillendiriyorsak büründüğümüz koşullu seferberlik.

Bir katsayısı haznesi belki de isyanların tezahüründe ne ise atıfta bulunduğumuz ve tek solukta tükettiğimiz iken türeyen hegemonya hem de batıl bir rotadan bir nota kıvraklığında hayatımıza perde perde inerken.

Korkmak mı korkulası yoksa korkular mı biçim değiştiren. Karanlıktan korkmayla eş değer belki de aşkın vasıflarına yüklediğimiz onca değer ve derken bir mülkiyetmişçesine sahiplendiğimiz hangi izlekse bin bir detayı genelleyip öznel bakış açısını sahiplenen o güruh.

Kimlerin kimsesizliği yine de dökümünü sunduğumuz varlığımızın iç sesindeki onca kırırtı. Bir teamül belki de bir yanılısma belki de boğuk bir ses yine karanlığın hezimetini ve gün ışığını kıskanan ne çok gölge.

Dalya, deyip odaklanmışken bir sonraki hamleye.

Stop, diyen kameraman belki de gök kubbeden seyrine daldığı biz zavallı faniler ki O bile pişmanlık duyarken bizlerin yalan beyanatlarından ve birbirimizi sırttan bıçaklayıp tüm mert dizgilerini yok saydığımız hayat denen gazetenin.

Çoğalan ama azınlıkta.

Azımsayan ama çoğunluk addedilen.

Yutkunup istifra eden.

Ya da doğurup doğurup bebeğini çöpe bırakan anne adındaki yaratık.

Çocuğunun vücudunu ipe dolayıp köprüden sarkıtan bir diğer anne sıfatını kondurmuş insan denen vahşi hele ki babanın bile umursamadığı ve üç beş kişinin telaşla çocuğu kurtarma telaşı.

Belki de...

Belki de sessizliğimi bozduğum řu beyaz boşlukta Tanrı'ya bile itiraf edemeyeceklerimi bir bir sunmak hem de ne için?

Sorular mı sorunsuz yoksa sorunlar mı sorumluluk başlığı altında.

Kağıttan bebekler yaptığım günlerin özlemi belki de her defteri her kitabı sahiplenip çocukluğumdan beri seferberlik ilan ettiğim boş sayfalar dolu yürekler ki...kerelerin bile yetmediği üstelik asla azımsayamayacağım bir sevda müşkülpesent ruhumun ovalarını renkli kalemle işaretlediğim.

Mavinin tonu: Alın size engin bir okyanus.

Pembenin büyüü: Gökyüzü yine eşsiz.

Siyah: Oldum olası sevmediğim.

Beyaz: Gelinliği andıran o pür-ü pak lehçesi masumiyetin ve meleklerin.

Sarı: Doğduğum gün yakalandığım hastalığın saf kan sarısı ve bir de havuç yemekten sarardığım o yıllar ki neler kondurmuştu insanlar sanki yarına çıkmayacakmışım gibi nasıl da acıklı gözlerle süzerlerdi.

Renkler...İslah olmaz.

Kalem...Hepten rüşünü ispatladı ama gelin görün ki susması da mümkün değil.

Ya ben?

Kim bilir nerelere yolculuk edeceğim bu gün?

Kim bilir hangi hezeyanı konuk edeceğim minicik yüreğime ve sonra da sallandıracağım hayallerimi hem de baş aşağı yine de kambarsız düğün olur mu misali sereceğim yeni günün yeni varsayımlarını ki nasıl da mütereddit bir ruhtan yola çıkıp yine varamayacağım hangi yaka ise...

Sonlanmayan ve solmaya yüz tutmuş ki ikilem yüklü beklentilerimden arsızca taşan hüznün ve mutluluk denklemi ve gün sonunda eşitliğin iki tarafı hala dengede değilken kim bilir nasıl gocunacağım çıktığı varsayımlar iken tereddütsüz ofsayt olacağım ki değil kırk kırk bin fırın ekmek çıkırsa fırından yine de doymaz gözü sessiz bellediğim aç ruhumun üstelik sükûtu ikrardan değil asaletten doğan bir ruh

fırtınası iken...